

Text > DOLORS GARCIA I CORNELLÀ (Girona, 1956) és escriptora. L'any 1985 va guanyar el Just M. Casero amb *Albert*, la seva primera novella. Té uns setanta llibres publicats per a infants i joves, pels quals li han atorgat prop de vint premis.

La nena que vivia en un altre món

Fa molts anys, al carrer Migdia de Girona, un divendres de juny a les 8 del vespre, va néixer la filla gran del matrimoni Garcia Cornellà. El pare era un perit mercantil que treballava a Hisenda, comprador compulsiu de llibres, amant de les muntanyes i expert a fer pessebres plens d'encant i de detalls. La mare havia estudiat comerç a les Carmelites però, una vegada casada, es va quedar a casa, tal com feia la majoria de les dones d'aquell temps. I prou feina que hi tenia, a casa, perquè després de la primera filla en van venir tres més, totes molt seguides.

La gran vaig ser jo i els meus primers records s'associen a una casa plena de nenes i de nines, amb un jardí atapeït de tulipes a la primavera, de dàlies i de roses a l'estiu i de crisantems a la tardor. De les quatre germanes, jo era la més tranquil·la de cares enfora. Però, per dins, estava posseïda per un món inquietant i únic. Em passava el dia llegint en qualsevol racó de casa. Llegia i rellegia, com si la vida se m'hagués d'acabar l'endemà mateix. Llegia i vivia els llibres amb una passió desmesurada, enorme. Llegir volia dir entrar en un univers nou, desconegut, apassionant i apassionat. Llegia amb la ment, amb el cor, amb l'estómac. I, quan ho feia, no hi era.

«Aquesta nena viu en un altre món!», deien els pares i els avis quan em veien rebutjar sistemàticament els jocs amb les meves germanes i endinsar-me de ple en aquell món de lletres i d'històries que em subjugava. Si em cridaven, no els sentia. Si em pregun-

taven alguna cosa, no responia. Si hagués caigut la teulada de casa, no me n'hauria adonat.

I un dia, tot d'una, vaig començar a escriure. Havia arribat el moment que les històries me les volia inventar i fer créixer jo. Tenia nou anys.

«De gran, vull ser escriptora», vaig pensar. I també ho vaig dir en veu alta. I, a casa, de nou, van comentar allò d'«aquesta nena viu en un altre món». Però em vaig posar a omplir llibretes i més llibretes d'històries fosques amb finals feliços com si m'hi anés la vida, i a l'escola les companyes feien torns per llegir-les.

De petita, no és veritat que jugués poc, com afirmaven els grans de casa. No jugava a nines ni a cuinetes, però em feia les meves pocions màgiques: per tornar-me invisible, per volar, per entendre el llenguatge dels animals, per viatjar a l'espai... Tot el que llegia ho aplicava al meu món. Un món que m'omplia una barbaritat. Un món ple d'amics i d'amigues increïbles: Verne, Twain, Blyton, Spiry, Stevenson, Dickens, Kipling, Carroll...

Els jocs que van compartir tota aquesta gent amb aquella nena que vivia en un altre món!

**Si em cridaven, no els sentia.
Si em preguntaven alguna cosa,
no responia. Si hagués caigut
la teulada de casa, no me
n'hauria adonat**

Il·lustració > **LLUÍS LLORET VENTURA** (Girona, 21 de setembre del 1996) va cursar el batxillerat artístic a l'Institut Santiago Sobrequés. Actualment està estudiant un grau superior de disseny gràfic a l'Escola d'Art d'Olot. A part del disseny gràfic, la il·lustració és una de les seves passions i ja ha realitzat alguns treballs, com per exemple il·lustrar el conte infantil en anglès *Kevin Soldier and the secret of little blue*.